

Sygn. akt V **GC 2335/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Alicja Politowska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w G.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna w Ł.

o zapłatę

I oddala powództwo;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1033,72 zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Dnia 26 lutego 2019 roku Sąd Rejonowy w Toruniu

stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji w części co do pkt. II wyroku oraz poleca wszystkim organom, urzędom oraz osobom, których to może dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to prawnie będą wezwane, udzieliły pomocy.

Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne.

Tytuł wykonawczy wydano wierzycielowi:

(...) Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna w Ł., KRS (...)

przeciwko dłużnikowi:

(...) spółka z o.o. w G., KRS (...)

oraz przyznano kwotę 126 zł (sto dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego.

SSR Ryszard Kołodziejski

Sygn. Akt V GC 2335/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 19 listopada 2018 r.

Pozwem z dnia 14 września 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwoty 3.120,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.905,06 zł od dnia 21 maja 2017 r. do dnia zapłaty (tytułem różnicy między należną wartością odszkodowania a odszkodowaniem wypłaconym) oraz od kwoty 215,25 zł od dnia 25 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty (tytułem kosztu sporządzenia wyceny naprawy przez niezależnego rzeczoznawcę). Powód wniosł także o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 8 maja 2017 roku w wyniku zdarzenia komunikacyjnego doszło do uszkodzenia pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...) należącego do poszkodowanego M. H.. Sprawca wypadku w chwili zdarzenia objęty był obowiązkową ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej. Poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi, która została przyjęta i zarejestrowana pod numerem (...). Po wykonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu strona pozwana sporządziła kalkulację naprawy, zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu został ustalony na kwotę 3.817,99 zł brutto. Na podstawie tego kosztorysu pozwany na mocy decyzji z dnia 20 maja 2017 r. wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie z tytułu szkody częściowej w pojeździe w kwocie 3.817,98 zł. W dniu 25 maja 2017 r. poszkodowany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę cesji wierzytelności. Następnie dnia 2 sierpnia 2017 r. (...) Sp. z o.o. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności przysługujących cedentowi wobec sprawcy oraz strony pozwanej wynikających ze szkody zaistniałej w dniu 8 maja 2017 roku. Powód wskazał ponadto, iż w celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu, zlecił firmie Biuro (...) sporządzenie kalkulacji naprawy, zgodnie z którą ostateczny całkowity koszt naprawy pojazdu wynosi 6.723,04 zł brutto. Powód poniósł koszty sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy w wysokości 215,25 zł brutto na podstawie wystawionej faktury VAT nr (...). Pismem z dnia 17 sierpnia 2017 r. powód wniosł reklamację od decyzji ubezpieczyciela z dnia 20 maja 2017 r. i wezwał go do dopłaty brakującej części odszkodowania w wysokości 2.905,06 zł oraz kwoty 215,25 zł z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy. Pismem z dnia 22 sierpnia 2017 r. pozwany odmówił wypłaty odszkodowania. Dochodzona przez powoda kwota dalszego odszkodowania odpowiada różnicy między rzeczywistymi kosztami naprawy wynikającymi z kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda a kwotą odszkodowania wypłaconą przez stronę pozwaną. W ocenie powoda kosztorys strony pozwanej został sporządzony wadliwie, bowiem w sposób nieuprawniony zastosowano w nim rabat 25% na części zamienne, bezpodstawnie zastosowano współczynnik 55% odchylenia na materiał lakierniczy oraz rażąco zaniżono wartość stawek za roboczo-godzinę oraz naprawczych do poziomu 49 zł netto.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego. Strona pozwana potwierdziła okoliczności zdarzenia z dnia 8 maja 2017 roku oraz swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie. Jednakże w ocenie pozwanego roszczenie powoda jest bezzasadne, a wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota odszkodowania wyczerpuje w całości wszelkie roszczenia związane z zaistniałą szkodą. Pozwany podkreślił, że zarówno poszkodowany, jak i powód nie przedstawili żadnych dokumentów, w szczególności faktur VAT lub innych dokumentów wskazujących na fakt poniesienia wyższych kosztów związanych z naprawą pojazdu. W ocenie pozwanego z uwagi na stopień zużycia eksploatacyjnego pojazdu, nie zachodziła konieczność dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu nowych oryginalnych części.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 maja 2017 roku na skutek zdarzenia drogowego doszło do powstania szkody w pojeździe marki F. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącym własność poszkodowanego M. H.. Sprawca szkody posiadał zawartą z (...) Towarzystwem (...) S.A. w Ł. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi, która została zarejestrowana pod numerem (...).

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: zeznania świadka M. H. – k. 60v)

Po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu, pozwany (...) Towarzystwo (...) S.A. w Ł. sporządził w dniu 11 maja 2017 roku kosztorys w systemie E.. Zgodnie z kosztorysem nr (...) koszty naprawy pojazdu wyniosły kwotę 3.817,99 zł brutto. Na podstawie decyzji z dnia 20 maja 2017 r. ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie z tytułu szkody częściowej w kwocie 3.817,98 zł. Poszkodowany dokonał naprawy pojazdu wraz z bratem w jego warsztacie, a wypłacona przez ubezpieczyciela kwota pozwoliła na naprawę uszkodzonego samochodu.

(dowód: kosztorys nr (...) – k. 21-22, decyzja z dnia 20 maja 2017 r. – k. 20-20v, zeznania świadka M. H. – k. 60v)

W dniu 25 maja 2017 roku poszkodowany M. H. zawarł z (...) Sp. z o.o. w G. umowę cesji wierzytelności z odszkodowania należnego w związku ze szkodą powstałą w dniu 8 maja 2017 roku. Pismem datowanym na dzień 25 maja 2017 roku poszkodowany zawiadomił ubezpieczyciela o dokonanej cesji wierzytelności. Następnie dnia 2 sierpnia 2017 roku (...) Sp. z o.o. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności przysługujących cedentowi wobec sprawcy oraz strony pozwanej wynikających z zaistniałej szkody.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: pismo z dnia 25 maja 2017 r. – k. 23, zeznania świadka M. H. – k. 60v)

W celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy powód (...) Sp. z o.o. zlecił firmie Biuro (...) mgr inż. P. S. sporządzenie kalkulacji naprawy. Zgodnie z kalkulacją naprawy nr (...) z dnia 16 sierpnia 2017 roku koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 6.723,04 zł brutto. Za wyliczenie wysokości szkody Biuro (...) i Szacowania S. Motoryzacyjnych wystawiło w dniu 16 sierpnia 2017 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 215,25 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy nr (...) – k. 17-19, faktura VAT nr (...) – k. 16)

Pismem z dnia 17 sierpnia 2017 roku powód (...) Sp. z o.o. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.120,30 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki F. w terminie 7 dni. Decyzją z dnia 22 sierpnia 2017 roku (...) Towarzystwo (...) S.A. w Ł. odmówiło wypłaty odszkodowania.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 17 sierpnia 2017 r. – k. 14-15, decyzja z dnia 22 sierpnia 2017 r. – k. 13-13v)

Koszt naprawy samochodu F. o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 8 maja 2017 roku wynosił: 6.310,85 zł z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu i stawek (...), 5.418,63 zł z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych z logo producenta części i stawek warsztatów nieautoryzowanych, 5.208,30 zł z zastosowaniem nieoryginalnych części zamiennych i stawek warsztatów nieautoryzowanych. Naprawa z zastosowaniem nowych części zamiennych nie zwiększyłaby wartości pojazdu. Możliwe było dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu za kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. – k. 68-87, uzupełniająca opinia biegłego sądowego na rozprawie – k. 100)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, zeznania świadka M. H. oraz opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D..

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedłożone przez strony postępowania, bowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu.

W ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zeznania świadka M. H. na okoliczność powstania szkody, przebiegu postępowania likwidacyjnego, przeprowadzenia naprawy pojazdu oraz jej kosztów. Zeznania świadka były wyczerpujące i spójne, a ponadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Należy wskazać, iż świadek jednoznacznie zeznał, iż dokonywał naprawy pojazdu wraz z bratem w jego warsztacie, a kwota wypłacona przez ubezpieczyciela w całości pozwoliła na naprawę uszkodzonego pojazdu.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. Sąd uznał za rzetelną i fachową. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów, wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Dodać należy, że koszt naprawy biegły ustalił w oparciu o wykonany przez siebie kosztorys, który z kolei sporządził na podstawie specjalistycznego oprogramowania A.. Sąd uznał, że opinia biegłego w sposób wiarygodny określa koszty naprawy pojazdu w różnych wariantach. Koszty naprawy zostały ustalone przez biegłego sądowego przy zastosowaniu odpowiednich kryteriów i przy wykorzystaniu specjalistycznej wiedzy z dziedziny techniki samochodowej, a więc stanowią wiarygodną i miarodajną wartość kosztów naprawy pojazdu.

Strona powodowa wniosła zastrzeżenia do opinii biegłego, wskazując, że zadaniem biegłego było ustalenie uzasadnionych kosztów naprawy przywracających pojazd do stanu sprzed zdarzenia. Powód wniósł o uzupełnienie opinii biegłego poprzez wskazanie m.in, jakie części były zamontowane w pojeździe w trakcie zdarzenia, czy zaproponowane przez biegłego części alternatywne posiadają atesty lub certyfikaty wydane przez producenta pojazdu. Biegły sądowy na rozprawie w dniu 7 listopada 2018 r. podtrzymał swoją opinię pisemną w całości oraz wskazał, iż możliwe jest dokonanie naprawy uszkodzonego samochodu za kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela, w szczególności w przypadku łatwego dostępu poszkodowanego do usługi.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny pozostawał w istotnej mierze niesporny między stronami. Nie był kwestionowany fakt kolizji drogowej z dnia 8 maja 2017 roku, w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki F.. Poza sporem pozostawała także zasada odpowiedzialności pozwanego za szkodę, który wypłacił odszkodowanie właścicielowi pojazdu – nie ulega wątpliwości, iż w ten sposób uznał on swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe. Nie była kwestionowana także legitymacji czynna powoda do wytoczenia niniejszej powództwa. Spór co do zasady sprowadzał się do ustalenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, która pozwoliłaby na jego przywrócenie do stanu sprzed szkody spowodowanej zdarzeniem z dnia 8 maja 2017 roku. Zdaniem pozwanego wypłacone odszkodowanie pokryło w całości koszty naprawy, podkreślając, że zarówno poszkodowany, jak i powód nie przedstawili żadnych dokumentów, w szczególności faktur VAT lub innych dokumentów wskazujących na fakt poniesienia wyższych kosztów związanych z naprawą pojazdu. Powód utrzymywał natomiast, że kosztorys sporządzony przez stronę pozwaną jest wadliwy, a koszt naprawy został znacznie zaniżony.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym

umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie, choć przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek a stanem, jaki by zaistniał gdyby zdarzenie to nie nastąpiło. Naprawienie szkody, a więc i odszkodowanie powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 362 § 2 k.c.). W orzecznictwie utrwalone zostało stanowisko, iż dla pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgnąć do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie „przyczyny” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej, ograniczenie tej odpowiedzialności tylko za normalne – typowe, występujące zazwyczaj następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynika, nie wprowadza związku przyczynowego w rozumieniu prawnym odmiennego od istniejącego w rzeczywistości.

Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

Na gruncie powyżej przytoczonych przepisów, a co jest bezspornym w sprawie, pozwany zobowiązany był względem poszkodowanego do zapłaty odszkodowania w granicach odpowiedzialności cywilnej kierującego pojazdem sprawcy zdarzenia. Z dopuszczonego przez Sąd na wniosek obu stron postępowania dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu marki F. wynika, iż koszty naprawy pojazdu w różnych wariantach zastosowanych części wyniosły odpowiednio kwotę 6.310,85 zł, 5.418,63 zł oraz 5.208,30 zł. Sąd przyjął w całości wnioski biegłego sądowego zawarte w sporządzonej opinii, jednakże należy wskazać, iż ustalenia kosztów naprawy dokonane przez biegłego mają charakter teoretyczny. W niniejszej sprawie istotne były zeznania świadka M. H., który jednoznacznie wskazał, że kwota odszkodowania wypłacona przez ubezpieczyciela pozwoliła na naprawę uszkodzonego pojazdu. Ponadto poszkodowany wskazał, iż naprawiony pojazd jest całkowicie sprawny. Należy nadmienić, że również biegły sądowy potwierdził możliwość dokonania naprawy pojazdu za kwotę wypłaconą przez pozwanego, w szczególności wobec łatwego dostępu poszkodowanego do usług naprawczych. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, Legalis 57077) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu. Za „niezbędne” koszty naprawy należy uznać takie, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody. Prowadzi to do wniosku, iż naprawa uszkodzonego pojazdu nie może prowadzić do zwiększenia jego wartości w stosunku do stanu poprzedzającego powstanie szkody, z jednoczesnym obciążeniem ubezpieczyciela kosztami stąd wynikającymi. Mając powyższe na względzie oraz okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, iż odszkodowanie wypłacone poszkodowanemu w kwocie 3.817,98 zł pozwoliło na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a tym samym na naprawę uszkodzonego samochodu.

Powód dochodził również od pozwanego kwoty 215,25 zł tytułem zwrotu kosztów wyceny naprawy przez niezależnego rzeczoznawcę. Na zlecenie poszkodowanego została sporządzona w dniu 16 sierpnia 2017 roku kalkulacja naprawy, za którą Biuro (...) i Szacowania S. Motoryzacyjnych wystawiło fakturę VAT na kwotę 215,25 zł. Należy zauważyć, iż powód wskazywał, iż nabył od poszkodowanego, w drodze umowy cesji, wierzytelność wobec osób odpowiedzialnych

za naprawienie szkody wynikłej ze zdarzenia z dnia 8 maja 2017 roku. Trzeba jednak wskazać, iż zgodnie z zasadą nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet powód jako cesjonariusz nie mógł nabyć uprawnienia do odszkodowania w większym zakresie niż przysługiwało ono cedentowi, tj. poszkodowanemu. Z kolei z przedłożonego materiału dowodowego nie wynika, aby poszkodowany poniósł szkodę, która obejmowałaby koszty prywatnej opinii. Koszty te powstały po dokonaniu cesji wierzytelności, a zatem uprawnienie do żądania tych kosztów nie zostało przez powoda nabyte. Koszty zlecenia wykonania kosztorysu powód poniósł dobrowolnie i z własnej inicjatywy, a koszty te nie wchodzą w skład szkody, która powstała na skutek zdarzenia z dnia 8 maja 2017 r., ani w przedmiotowej sprawie nie pozostają wobec niej w tzw. adekwatnym związku przyczynowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 1998 roku, II CKN 639/97, Legalis nr 348462). Ponadto powód zawodowo zajmuje się nabywaniem roszczeń przysługujących poszkodowanym w związku ze szkodami komunikacyjnymi, zatem analizując koszty nabycia wierzytelności, z pewnością szacował koszty naprawy pojazdu. Są to zatem koszty związane z jego działalnością i nie powinny one zwiększać odszkodowania. Biorąc pod uwagę powyższe, sąd uznał roszczeni powoda o zapłatę kwoty 215,25 zł za bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze oraz wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie w kwocie 3.817,98 zł pozwalające na naprawę uszkodzonego pojazdu, Sąd uznał roszczenie powoda za nieuzasadnione i oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w myśl odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany w całości wygrał sprawę, dlatego należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.033,72 zł, na którą złożyły się: kwota 133,72 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu świadka oraz kwota 900 zł kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. z 2015 r., poz. 1804/).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego
3. Przedłożyć z wpływem lub za 2 tygodnie.